

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Andreou Veselou, ve věci

žalobce: **M. O. U.**
st. přísl. Nigerijská federativní republika,
bytem X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým,
advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlím Nad Štolou 3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2025, č. j.: OAM-331/ZA-ZA11-K03-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

1. Žalobou napadeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon“).

II.

Podstatný obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce dne 19. března 2025 podal žádost o mezinárodní ochranu, v níž uvedl, že je státním příslušníkem Nigérie a žije v ČR v manželství s občankou Ukrajiny, se kterou vychovává nezletilou dceru. Jedná se o jeho druhou žádost, avšak nyní uplatňuje nové humanitární důvody vycházející z nemožnosti společného návratu rodiny na válkou zasaženou Ukrajinu. Tvrdí, že pokud by se sám musel vrátit do Nigérie, nebude mít kdo zajistit péči o jeho ženu a dítě. Přesídlení celé rodiny do Nigérie vyloučil z důvodu vysoké míry nebezpečí a nestability. Žalobce se rovněž obává návratu do Nigérie kvůli bezpečnostním problémům a hroící vážné újmě. Má za to, že předložil dostatečný a konkrétní „azylový příběh“, který zakládá důvodnou obavu z pronásledování či újmy.
3. Žalobce namítá, že správní orgán nedostál své povinnosti aktivně zjišťovat skutečný stav věci ve smyslu § 3 správního řádu. Odkazuje přitom na Příručku UNHCR (čl. 195–219), která zdůrazňuje, že žadatel často nemůže doložit všechna svá tvrzení dokumentárně. Podle čl. 196 a 203 Příručky je nutno uznat žádost i při existenci pochybností, pokud žadatel vyvinul opravdové úsilí k popsání svého příběhu. Správní orgán však jeho tvrzení označil za nevěrohodná bez toho, že by předložil konkrétní důvody nebo ověřil dostupné informace o situaci v zemi původu. Žalobce tvrdí, že měl být aplikován princip, že v pochybnostech se rozhoduje ve prospěch žadatele. Správní orgán tedy pochybil, když jeho obavy bagatelizoval, aniž by poskytl přesvědčivé odůvodnění.
4. Žalobce odkazuje na rozsudek NSS č. j. 2 Azs 423/2004-81, podle něhož institut azylu chrání nejen politické disidenty, ale každého, komu hrozí újma z důvodu uplatnění jeho práv. Tvrdí, že mu v Nigérii hrozí reálné nebezpečí mučení nebo nelidského zacházení podle § 14a odst. 2 písm. b zákona o azylu. NSS v rozhodnutí č. j. 2 Azs 71/2006-82 uvedl, že postačí „reálné nebezpečí“, nikoli jistota hroící újmy. Žalobce zdůrazňuje, že situaci v Nigérii zhoršuje korupce a absence ochrany ze strany státních orgánů, což činí jeho obavy věrohodnými. Považuje za nelogické, že správní orgán jeho obavy odmítl, aniž by uvedl jediný konkrétní podklad, který by vyvracel riziko vážné újmy. V takové situaci bylo podle něj nutné rozhodnout v jeho prospěch.
5. Žalobce dále namítá, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné a neodpovídá požadavkům na odůvodnění stanoveným judikaturou NSS i Ústavního soudu, viz rozhodnutí NSS č. j. 3 As 60/2006-46 a zásady vyplývající z čl. 157 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s., které vyžadují jasné vyložení skutkových závěrů, úvah o důkazech a logickou návaznost právních závěrů. Správní orgán podle něj nepřezkoumatelně označil jeho příběh za nevěrohodný a vynechal vypořádání zásadních tvrzení o hroící újmě. Dále odkazuje na judikaturu Ústavního soudu (např. III. ÚS 84/94, III. ÚS 94/97), která zdůrazňuje, že nepřesvědčivé odůvodnění představuje porušení práva na spravedlivý proces. Žalobce má za to, že v jeho věci byla tato práva porušena. Žalovaný navíc podle něj zopakoval pouze závěry prvostupňového orgánu, aniž by doplnil vlastní úvahy.

6. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán rezignoval na posouzení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, ačkoli rodinná situace žalobce takové posouzení vyžaduje. Tvrdí, že jiné formy pobytového oprávnění nejsou reálným řešením, protože by vedly k rozdělení jeho rodiny. Odkazuje na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, které chrání rodinný život a zakazují oddělení dítěte od rodičů bez závažného důvodu. Podle žalobce nebyl tento aspekt řízení správním orgánem vůbec posouzen. Dále odkazuje na judikaturu Městského soudu v Praze (10 Ca 139/2007), která zdůrazňuje, že zásah do rodinného života musí být přiměřený a odůvodněný. Má za to, že jeho případ takové podmínky nesplňuje a že humanitární azyl je jedinou cestou zachování jednoty rodiny.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dále připomenul, že v řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bylo zjištěno, že jeho hlavním tvrzeným důvodem byla obava ze strýce kvůli majtkovému sporu, který však žalobce v Nigérii vůbec neřešil u příslušných státních orgánů. Současně vyšlo najevo, že skutečným důvodem odjezdu žalobce byla snaha pokračovat ve fotbalové kariéře v zahraničí. První žádost byla pravomocně zamítnuta, což potvrdil i soudní přezkum, a kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta. Tyto skutečnosti podle žalovaného dokládají, že žalobce již v minulosti nedoložil žádné azylově relevantní skutečnosti. Již tehdy se ukázalo, že jeho obavy nejsou podloženy objektivními skutečnostmi.
8. Současná žádost je druhá v pořadí a žalovaný zdůrazňuje, že opakované žádosti lze vyhovět jen tehdy, pokud obsahují nové skutečnosti, které nemohly být uplatněny dříve. Žalovaný však zjistil, že žalobce jako jediný důvod uvádí snahu legalizovat si pobyt v České republice, kde žije jeho manželka a nezletilá dcera. Tento důvod však není azylově relevantní a zákon o azylu jej neumožňuje zohlednit, jak potvrzuje i judikatura NSS (např. rozsudek č. j. 4 Azs 6/2003-55). Skutečnost, že má rodinu v ČR, nezakládá nárok na mezinárodní ochranu a není ani důvodem pro opakované řízení. Žalovaný přitom zohlednil i to, že žalobce v ČR nežije v jedné domácnosti s manželkou, nemá stabilní bytové zázemí a rodina funguje odděleně.
9. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o ohrožení jeho života či důstojnosti na základě rasy, náboženství, národnosti, politických názorů nebo příslušnosti k sociální skupině podle § 12 písm. b zákona o azylu. Žalobce rovněž netvrdil, že by mu v Nigérii hrozilo bezprostřední pronásledování nebo vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Správní orgán prověřil, zda v Nigérii probíhá ozbrojený konflikt, a dospěl na základě aktuálních informací OAMP (červen 2024) k závěru, že tomu tak není. Žalobcovy námitky o možném nebezpečí považuje za spekulativní, protože nejsou doloženy a žalobce nepředložil žádný důkaz svědčící o individuální hrozbě. Žalovaný rovněž uvádí, že žalobce nezpochybnil použité informační zdroje a nenavrhl žádné proti-důkazy. Z toho důvodu nemohl dojít k závěru, že by žalobci hrozila vážná újma ze strany státu či soukromých osob.
10. Žalovaný dále zdůraznil, že azylové řízení není prostředkem k legalizaci pobytu, což je konstantně potvrzováno judikaturou. Pokud žalobce žádá možnost dlouhodobě pobývat v České republice s rodinou, musí tak činit výlučně prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Správní orgán poukazuje na to, že žalobce této možnosti nevyužil a ani se o ni nepokusil, přestože mu nic nebránilo podat příslušnou pobytovou žádost. Účelová snaha obejít standardní pobytový režim prostřednictvím institutu mezinárodní ochrany nemůže být akceptována. Zákonodárce nikdy nezamýšlel, aby azyl sloužil k rodinnému sloučení či stabilizaci pobytu v ČR. Námitky žalobce proto žalovaný odmítá jako právně irrelevantní.

11. Žalovaný upozorňuje, že po novele zákona o azylu č. 314/2025 Sb. byl institut humanitárního azylu (§ 14) zcela zrušen a přechodná ustanovení výslovně brání jeho poskytnutí i v řízeních zahájených před účinností zákona, pokud nebylo dosud rozhodnuto. Žalovaný proto neměl ani zákonnou pravomoc tuto možnost posuzovat. Zdůrazňuje však, že i kdyby humanitární azyl existoval, žalobcem uváděné důvody by jej nezakládaly, protože legalizace pobytu ani přítomnost rodiny v ČR nejsou mimořádné okolnosti (srov. NSS č. j. 2 Azs 8/2004). Pokud jde o doplňkovou ochranu, žalovaný uvádí, že žalobce neprokázal žádné konkrétní individuální riziko vážné újmy. Správní orgán proto provedl hodnocení v souladu se zákonem i ustálenou judikaturou. Závěrem žalovaný uvádí, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem.

III

Posouzení věci soudem

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalovaná výslovně s takovým postupem souhlasila a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil s takovým projednáním věci nesouhlas. Soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
13. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
14. Dle ust. § 12a zákona č. 325/1999 o azylu, *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
15. Dle ust. § 13 odst. 1, zákona, *rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*
16. Dle ust. § 14 odst. 1 zákona, *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
17. Dle jeho odst. 2, *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
- a) trest smrti nebo poprava,*

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

18. Dle ust. § 14b odst. 1 zákona, *rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.*
19. Soud předně uvádí, že považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné. Žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce v souladu s judikaturou NSS jeho rozhodnutí nezákonným (viz např. rozhodnutí ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74.) Soud nadto nesouhlasí s názorem žalobce, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nevypořádal s jeho (v odvolání vyjmenovanými) argumenty. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že prvostupňové správní rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Žalovaný na uvedené odvolací námitky a (jiné) argumenty žalobce srozumitelně reagoval a zaujal k nim své stanovisko s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí (zejm. str. 7 až 16 žalobou napadeného rozhodnutí). Není přitom vadou, pokud se odvolací správní orgán ztotožní se závěry prvostupňového správního orgánu, k nimž připojí vlastní stručné hodnocení či souhlasnou poznámku. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela. Pokud však vyloží, proč se s danou námitkou neztotožňuje, nelze již hovořit o nepřezkoumatelnosti, byť by se závěr vyslovený správním orgánem jevil zcela mylný a nepřijatelný (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Pro úplnost soud uvádí, že odlišný náhled žalobce na vypořádání odvolací námitky či jiného návrhu ještě neznamená, že se takovou námitkou žalovaný dostatečně nezabýval a nevypořádal se s argumenty žalobce.
20. Soud dále předesílá, že žalobce již jednou v minulosti o mezinárodní ochranu žádal, a to dne 9. 3. 2022. Tato první žádost ve které žalobce uváděl hlavní důvod obavu ze strýce kvůli majetkovému sporu, který však ve vlasti nijak neřešil a nevyhledal ochranu státních orgánů, byla zamítnuta rozhodnutím správního orgánu ze dne 13. 1. 2023. Tato obava byla již tehdy vyhodnocena jako azylově nerelevantní a Krajský soud v Brně následně žalobu rozsudkem ze dne 24. 10. 2024, č.j. 32 Az 5/2023 - 76, zamítl; kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta rozhodnutím ze dne 20. 2. 2025.
21. Současná žádost je druhá v pořadí a žalobce musí podle zákona uvést nové skutečnosti, které nemohl uplatnit dříve. Soud konstatuje, že takové nové skutečnosti žalobce v řízení kromě humanitárních důvodů netvrdil, a žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud opakovanou žádost hodnotil především z hlediska její účelovosti.
22. Soud přezkoumal žalobní námitky týkající se možné hrozby pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce však neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by byl v Nigérii ohrožen z důvodů rasy, náboženství, národnosti, politických názorů nebo příslušnosti k určité sociální skupině. Jeho tvrzení uvedená v žádosti se soustředila výhradně na snahu legalizovat si pobyt na území České republiky, kde žije jeho rodina, což dle zákon není důvodem azylu. Správní orgán správně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která opakovaně konstatuje, že azyl není prostředkem k legalizaci pobytu (např. rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č.j. 4 Azs 6/2003-55). Soud shledává, že žalobce v řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nepředložil žádný konkrétní azylově relevantní důvod, ani neprokázal individuální riziko v případě návratu do Nigérie. Námitky žalobce jsou nedůvodné.

23. K žalobci tvrzenému strachu z pronásledování z důvodu, že je křesťan s ohledem na situaci popsanou ve zprávě USA o dodržování lidských práv za rok 2024 z 12. srpna 2025, soud uvádí, že souhlasí se žalovaným, že hlavním žalobcem udávaným důvodem bylo sloučení jeho rodiny. Skutečnost, že se obává o svůj život z důvodu, že je křesťan, uvedl, až když si přečetl Zprávu USA a neuvedl k tomu žádných konkrétních skutečností, které by se týkaly jeho osoby. Správní orgán ji tedy zcela správně vyhodnotil jako obecnou spekulaci.
24. Soud se dále zabýval námitkami žalobce, které směřovaly k doplňkové ochraně, zejména k tvrzené hrozbě mučení či nelidského zacházení v domovském státě. Správní orgán řádně prověřil informace o bezpečnostní situaci v Nigérii a z aktuálních nezávislých zdrojů vyplynulo, že v zemi neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt. Žalobce navíc sám v řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o individuálním a reálném riziku vážné újmy konkrétně jeho osobě. Jeho obavy setrvávají pouze v rovině obecné spekulace a nejsou podloženy žádným relevantním tvrzením ani důkazem. Z toho důvodu soud uzavírá, že žalovaný správně vyhodnotil, že podmínky § 14a odst. 2 zákona o azylu nebyly splněny. Ani v této části soud neshledal pochybení správního orgánu.
25. Soud chápe, že žalobce odkazuje na skutečnost, že jeho manželka a nezletilá dcera pobývají v České republice. Tyto okolnosti však samy o sobě nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný správně uvedl, že legalizace pobytu je upravena výlučně zákonem o pobytu cizinců, který měl žalobce využít, pokud zde chce žít se svou rodinou. Žalobce však takovou cestu nevyužil a zvolil opět azylové řízení, které není určeno k náhradě rodinného sloučení ani k obcházení jiných pobytových režimů. Soud proto vyhodnotil tuto námitku jako nedůvodnou.
26. Žalovaný dále správně uvedl, že po účinnosti novely zákona o azylu č. 314/2025 Sb. byl humanitární azyl z právního řádu vypuštěn a nelze jej udělit ani v řízeních zahájených dříve, pokud nebylo pravomocně rozhodnuto. Žalovaný tedy neměl možnost vůbec o humanitárním azylu uvažovat a jeho neřešení v rozhodnutí tedy není vadou řízení, jelikož dle přechodných ustanovení k zákonu č. 314/2025 Sb. *článek II bod 1, v řízeních podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provádí Ministerstvo vnitra jednotlivé úkony podle ustanovení upravujících vedení řízení uvedených v zákoně č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni provádění příslušného úkonu.*
27. I kdyby však institut stále existoval, žalobcem tvrzené důvody — zejména snaha legalizovat pobyt a zachovat rodinný život — nejsou důvody mimořádné intenzity, jak vyžaduje judikatura NSS pro udělení humanitárního azylu, např. NSS 2 Azs 8/2004, jehož právní věta zní: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“*

28. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil.
29. Soud souhlasí se žalovaným, že pokud chce žalobce dlouhodobě pobývat v České republice s rodinou, musí tak činit výlučně prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Proto ani skutečnost, že jeho manželka s dcerou se nemohou vrátit do válkou zasažené Ukrajiny není důvodem pro udělení azylu dle AZ.

IV.

Závěr a náklady řízení

30. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. dubna 2026

Mgr. Andrea Veselá v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.